

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro

mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica Femeilor Mironosițe

Ioana – sfânta care l-a urmat pe Hristos

Pus de cele mai multe ori în legătură cu numele Sfântului Ioan Botezătorul sau cu cel al Sfântului Ioan Teologul sau Evanghelistul, „Ioana” este un nume destul de cunoscut și de utilizat în rândul fiicelor, mamelor și bunicii noastre.

Dacă majoritatea celor binecuvântate cu purtarea acestui nume se aniversează în ziua de pomenire a celor doi mari sfinți ai Bisericii, despre pomenirea Sfintei Ioana Mironosița, acestea cunosc prea puține.

Dincolo de relația personală cu Sfântul Ioan Botezătorul, relație ce se manifestă în rugăciune, evlavie și mijlocire, este, totuși, o datorie morală ca cele ce poartă numele Ioana să știe că Sfânta Biserică prăznuiește în ziua de 27 iunie pe Sfânta Mironosița Ioana.

Aceasta a avut o viață închinată aproape-lui. O viață trăită în smerenie. Poate, din acest motiv, sinaxarul este destul de sărac. Sărac în informații, căci viața sfintei a fost plină de bunătate, smerenie și bucurie a Învierii Mântuitorului Iisus Hristos. De altfel, acesta este principala coordonată a vieții sfintei Ioana – martor al Învierii.

Dacă apostolii, bărbați în toată puterea cuvântului, au stat ascunși „de frica iudeilor”, după răstignirea și punerea în mormânt a Mântuitorului Iisus Hristos, femeile au fost singurele curajoase. Femeile mironosițe au înfruntat teama morții: Maria Magdalena, Maria, mama lui Iosif, Maria lui Cleopa, Ioana, soția lui Huza, Salomeea și Suzana. Nu le găsim pe toate în același loc în Evangheliile. Cu siguranță, femeile mironosițe

au fost mai multe, dar istoria sfântă le-a reținut doar pe acestea.

Mironosițele sunt acele **femei credincioase**, care au văzut răstignirea Mântuitorului și au plâns pentru suferințele Lui. De aceea, cu multă duioșie, dis de dimineață, în ziua cea dintâi a săptămânii, Duminică, au mers la mormântul lui Hristos, ca să împlinescă ceea ce au început să facă Iosif din Arimateea și Nicodim. Au vrut, cu lacrimi în ochi, să ungă cu aloe și cu smirnă trupul Mântuitorului, care se afla pus în mormântul din grădina Ghetsimani – dar,

au găsit bucuria cea mare a Învierii. Momentul le-a schimbat definitiv viața, pentru că din acea dimineață, acele femei pe care le numim noi mironosițe au devenit apostoli și martori ai adevărului Învierii Mântuitorului Iisus Hristos.

Așa cum spuneam, nu există foarte multe detalii din viața Sfintei Ioana. Știm însă, din paginile Sfintei Scripturi, că **Ioana era soția lui Huza, un funcționar la curtea regelui Irod Antipa**. Sfântul Evanghelist Luca o amintește pe Ioana în capitolul al III-lea al evangheliilor sale, ca fiind una dintre femeile care îl urmașeră pe Hristos din Galileea și care i-a ajutat pe ucenicii Domnului în timpul propovăduirii pământești.

Conform tradiției statornicite în părțile Damascului, **Sfânta Ioana a fost cea care a recuperat capul Sfântului Ioan Botezătorul**, după ce Irod a dat ordin să-i fie tăiat. Există posibilitatea să fie așa, cunoscut fiind faptul că mulți dintre ucenicii Sfântului Ioan Botezătorul au devenit apropiați ai lui Iisus Hristos.

Dincolo de această informație păstrată din tradiție, Sfânta Ioana rămâne în conștiința liturgică a Bisericii drept martor al Învierii Mântuitorului Iisus Hristos. Un model de credință jertfelnică, de mărturisire curajoasă și de cinstire statornică a lui Hristos. Un exemplu pentru mamele creștine și femeile evlavioase. Un mesaj peste veacuri: să fie tari în credință și să-și închine viața lui Hristos Cel răstignit și înviat, atât în Familie, cât și în Biserică.

Nicolae Pintilie

Sursa: doxologia.ro

Cuvinte duhovnicești

Prin anul 1971 citeam o carte a răposatului profesor P. Trempelas, cu următorul cuprins: Ce este spiritismul, Istoria spiritismului, Fenomene spiritiste, Explicație, Indivizi de legătură sau mediumuri, Spiritismul ca revelație, Ce învață spiritismul, Spiritismul și creștinismul. Pe măsură ce înaintam în lectură, simțeam că ceea ce citeam îmi provoca fobii, tulburări, probleme în gândire și îndoială în credință. Părintele a văzut lucrul acesta fără să-i spun eu nimic și

Să evităm cărțile care ne provoacă tulburare și război duhovnicesc

mi-a poruncit:

– Lasă imediat cartea pe care o citești, căci cel viclean te luptă rău de tot!

Într-adevăr, am citit doar partea de final a cărții, care se referea la tema raportului dintre spiritism și creștinism. Partea de mijloc nu o parcursesem deloc. Atunci am înțeles că nu trebuie să ne îndeletnicim cu lucruri

pe care nu le putem suporta, nefiind murezați duhovnicește, și nici cu studierea vreunei cărți care ne aduce tulburare ori se ocupă cu lucrările diavolului sau care, în general, are un conținut rău.

(Părintele Porfirie,

Antologie de sfaturi și îndrumări)

Sursa: doxologia.ro

Constantin Brâncuși: „Îl voi aștepta pe Bunul Dumnezeu în atelierul meu”

Mântuitoare și înduioșătoare așteptare, căreia Dumnezeu i-a răspuns pe 16 martie 1957, acum 60 de ani, când a chemat sufletul genialului sculptor român să urce către Cer, pe „coloana nemuririi”. Cu greu se pot găsi cuvinte potrivite pentru a reda în cuprinsul unui articol uriașa personalitate a lui Brâncuși. Însă, cu nesfârșită recunoștință, mulțumind lui Dumnezeu pentru acest mare dar făcut neamului românesc, amintim în prezenta scriere câteva date de referință din viața și activitatea sa, ce se vor a fi un pios omagiu adus celor care, prin a lui daltă, a împărțit istoria artei în două etape: una clasică și alta modernă, înnoind limbajul și viziunea plastică în sculptura contemporană, prin valorificarea artei populare arhaice.

Constantin Brâncuși a văzut lumina zilei la **19 februarie 1876**, în satul Hobița, județul Gorj, fiind al șaselea copil al lui Radu Nicolae și al Mariei Brâncuși. Amintindu-și de Betleemul prunciei sale, dar și de frumusețea anilor celor nevinovați, Brâncuși spunea: „**Pe atunci viața era frumoasă și armonioasă. De milenii, oamenii duceau, fericiți, o viață patriarhală. Totul trecea liniștit, de la un anotimp la altul**”. La aproape șapte ani, copilul a fost trimis să pască oile familiei. Înzestrat de Dumnezeu cu imaginație și talent, junele, pentru a-și ocupa timpul, s-a apucat să sculpteze în lemn tot felul de lucruri folositoare pentru casă: linguri, picioare de pat, dar și alte obiecte de uz casnic, menite să înfrumusețeze gospodăriile de la sat. Dornic să învețe carte și să-și facă un rost în viață, la doar nouă ani a plecat de acasă, fără a-și finaliza studiile primare, găsindu-și de muncă în mai multe locuri, ce-i drept, nepotrivite pentru un copil de vârsta lui. În tot acest timp, talentul său către arta cioplitului în lemn s-a materializat prin dăltuirea unor lucrări frumoase, care au atras atenția unui industriaș, cu sprijinul cărui Brâncuși s-a înscris, în 1894, la Școala de Arte și Meserii din Craiova. Neștiind prea multă carte, i-a fost greu să facă față cerințelor instituției de învățământ. Dar cu o uriașă voință, fiind un excelent autodidact, a izbutit. După absolvirea școlii din capitala Băniei, tânărul Brâncuși s-a mutat la București, ca să urmeze Școala de belle-arte, pe care a absolvit-o în 1902 cu notă maximă. Concomitent cu studiile, Brâncuși continuă să sculpteze și să primească mai multe distincții pentru creațiile sale.

Animat de dorința de cunoaștere, a decis să continue studiile la Paris, drumul până-n capitala Franței hotărând să-l parcurgă pe jos. Ajuns în Apusul Europei în 1905, a promovat examenul de admitere la prestigioasa École Nationale Supérieure des Beaux-Arts. La doar un an, a organizat prima sa expoziție la Société Nationale des Beaux-Arts și la Salon d'Automne din capitala franceză, impresionându-i pe critici. În scurt timp, lucrările sale l-au făcut celebru și peste ocean, dovadă că în 1913 deja expune și în Statele Unite ale Americii, fiind recunoscut ca unul dintre cei mai importanți artiști din întreaga lume în prima jumătate a

secolului al XX-lea.

Deși plecat din România, Brâncuși a purtat în suflet necontenit frumusețea credinței noastre ortodoxe, tradițiile și măreția plaiurilor de acasă, reflectate cu fidelitate în actul său artistic, dovedind a fi deopotrivă român tradițional și artist modern universal, devoalând luminile vieții veșnice dincolo de orice semn al morții din lumea materială efemeră.

Dacă creațiile lui Constantin Brâncuși sunt cunoscute în întreaga lume, relația lui cu Dumnezeu a rămas, pentru mulți, o surprinzătoare latură a vieții, care l-a împlinit ca om și artist. Se știe că „**profetul artei moderne**”, după cum a fost numit Brâncuși, **avea o relație specială cu Dumnezeu**, conchisă într-o profundă cugetare de-a sa: „**Artistul nu e decât o smerită unealtă în mâinile lui Dumnezeu - Creatorul**”. Însăși creația sa este în bună parte expresie a acestei legături, așa după cum afirma Mircea Eliade: „Redescoperind materia ca matcă a epifaniilor și semnificațiilor religioase, Brâncuși a regăsit emoțiile și inspirațiile artistului din epocile arhaice”.

De unde oare această experiență a lui Brâncuși!? Fără tăgadă, din relația apropiată cu viața liturgică a Bisericii, cu experiența liniștii dobândite prin rugăciune și meditație, cu bogăția nesfârșită de simboluri și taine oferite de spațiul sacru ortodox. Încă din anii prunciei, Constantin Brâncuși era fascinat de dangătul clopotelor vetusteii chinovii Tismana. Mai târziu, a devenit **clopotar și corist** la biserica Madona Dudu din Craiova. Apoi, în timpul studiilor la Facultatea de Arte Frumoase din București, Brâncuși activa și ca membru al corului bisericii Mavrogheni din București, unde cânta cu multă virtuozitate. Relația lui cu Dumnezeu nu a încetat nici după ce s-a stabilit la Paris. În 1906 a devenit **cântăreț de strană și paraclisier** la biserica ortodoxă română din Paris, „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”, iar în ceea ce privește atelierul său de lângă Paris (Impasse Ronsin, 11), acesta era considerat de Brâncuși un fel de metoc al Mănăstirii Tismana: „Am deschis o biată filială a (mănăstirii) Tismaniei, aici, în Impasse Ronsin, 11”. **Smeritul atelier al maestrului a devenit o fereastră către Cer**, spațiu în care el, timp de peste 40 de ani (1915-1957), a conversat și conlucrat în armonie cu materia, fiind totodată într-un tainic și rodnic dialog cu Dumnezeu.

La **sfârșitul vieții** sale, Brâncuși a dorit ca trecerea la viața veșnică să se petreacă chiar în propriul său atelier. La începutul lunii martie 1957, Constantin Brâncuși, bătrân și bolnav (împlinise 81 de ani), a chemat pe Arhiepiscopul Teofil de la biserica ortodoxă română din Paris, pentru a se spovedi și a primi Sfânta Împărtășanie. Obișnuia să spună celor din jur: „**Acum sunt foarte aproape de Bunul Dumnezeu. Trebuie doar să-mi întind brațul ca să-L ating**”. După ce a primit dumnezeiasca cuminecătură, Brâncuși a spus vlădicului că pleacă din această lume neîmpăcat sufletește, fiindcă nu poate să-și dea sufletul în țară. Se

În anul 1906, Constantin Brâncuși a devenit cântăreț de strană și paraclisier la biserica ortodoxă română din Paris, „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”.

Sursă foto: Volumul „Brâncuși – sculptor creștin ortodox”, Prefecitul Părinte Patriarh Daniel, Editura Trinitas

vede că dorul de-acasă nu-l părăsise nicidecum.

Cu câteva zile înainte de epilogul vieții sale pământești, Brâncuși a refuzat să fie transportat la spital, zicând că îl așteaptă pe Dumnezeu acasă. Apoi a cerut ca patul din camera de dormit, deasupra căruia se afla o icoană ortodoxă, să fie mutat în atelierul său și așezat lângă sobă, așa cum, probabil, era în casa părintească de la Hobița. Acolo, în atelier, Brâncuși a trecut la Domnul, în ziua de **16 martie 1957**, sâmbătă noaptea, la ora două. Într-o însorită și caldă zi de 19 martie, în aceeași biserică românească din Paris, unde fusese în tinerețe cântăreț la strană și paraclisier, trupul neînsuflit al lui Brâncuși a fost prohodit, după tradiția ortodoxă românească, iar apoi a fost coborât în lacomul pământ din Cimitirul Montparnasse - Paris, timp în care sufletul său și-a început mult așteptata călătorie către Veșnice. S-a împlinit ceea ce el însuși cugetase: „**Nu mai sunt de mult al acestei lumi. Sunt departe de mine însumi, desprins de propriul meu trup, mă aflu printre lucrurile esențiale**”.

Arhim. Mihail Daniliuc
Sursa: doxologia.ro